

Jānis Cunskis

Jānis Cunskis, dzimis 1947.gada 8.oktobrī Cēsu apriņķa Jaunraunas pagastā. 1949.gadā vecāki pārcēlās uz dzīvi Cēsīs un 1955.gadā sāku mācības Cēsu 1.vidusskolā. Pēc astotās klases beigšanas, turpat turpināju mācīties vidusskolā, kur bija jāapgūst kāda profeija. Izvēlējos mācības klasē ar matemātikas un fizikas novirzienu (tā bija Pirmā tāda klase Latvijā), kur beidzot vidusskolu 1966.gadā ieguvu arī skaitļotāja – programista kvalifikāciju, jo apmācības notika arī LVU skaitļošanas centrā uz ESM.

Bija doma turpināt mācības Civilās aviācijas institūtā, taču tā kā šajā gadā, sakarā izglītības reformu, vidusskolu beidza 11. un 10.klase un konkurss iestājai augstskolās bija paliels, kā arī izcils teicamnieks nebiju, un pie neveiksmīga iznākuma “spīdēja” dienests armijā, izvēlējos Rīgas Politehnisko institūta Celtniecības fakultāti, ko ieteica arī mans krusttēvs, būvinženieris Jānis Gruzde. 1971.gadā ieguvu inženiera-celtnieka profesiju Rūpniecības un Civilās celtniecības specialitātē, kas ar 2000.gada profesionālo kvalifikāciju regulējumu pielīdzināma profesionālajam maģistra grādam un piektā līmeņa profesionālajai kvalifikācijai. Tā kā institūtā bija jāapgūst arī militārā māksla “kara katedrā”, tad ieguvu “artilērijas vada” komandiera – jaunākā leitnanta dienesta pakāpi.

Pēc augstākās izglītības iegūšanas pirmie 3 gadi bija jānostrādā saskaņā ar valsts sastādīto darba vietu sarakstu. Es izvēlējos tādu tālāku vietu – Madonas PMK, taču tur mani nosūtīja vēl tālāk – uz Lubānas iecirkni par meistarū. Šeit būvniecības noslēguma fāzē bija mehāniskās darbnīcas Dedumniekos un Ošupē, bet 1972.gada pavasarī sāku jaunas govju kūts (~200 govīm) un ūdenstorņa būvniecību, kas vēl šobrīd tiek izmantoti. Par šo laiku man ir ļoti labas atmiņas par cilvēku atsaucību un par pirmajām darba iemaņām, ko palīdzēja apgūt vecākais darbu vadītājs Modris Plāte un galvenais inženieris Henriks Vasiļevskis. Taču iesāktie darbi palika nepabeigti, jo 1972.gada augustā beigās atskanēja “kara kungu” zvans un turpmākie 2 gadi – artilērijas vada komandiera amatā Kaļiņingradā. Dienestu beidzu vecākā leitnanta dienesta pakāpē un ņemot vērā laikam manu “labo reputāciju” tika piedāvāts turpināt dienestu un mācības kara akadēmijā, taču teicu, ka man jau ir profesija, kas vairāk atbilst miera laikam. Tā kā biju apguvis “komandiera” iemaņas, tad atgriešanās

Madonā mani vairs nevilināja un tikos ar bijušo studiju biedru Valdi Reitālu, kurš strādāja Valmieras 43.celtniecības pārvaldē par darbu vadītāju. Viņš arī ieteica pamēģināt iekārtoties darbā, taču lai neejot uz kadru daļu vai kur citur, bet pa tiešo pie priekšnieka Jāņa Gredzena, kurš lemjot visu. Tā arī 1974.gada 16.oktobrī sāku strādāt par meistarū. Pirmā celtne bija inženierbūve – bija jāuzbūvē jaunas attīrīšanas ierīces Valmieras gaļas kombinātam, jo esošās bija jālikvidē, jo atradās jaunbūvējamā ražošanas ēku būvlaukumā. Šos darbus gan neizdevās pabeigt, jo 1975.gadā vasarā tiku pārcelts uz “pilsētas iecirkni” par būvdarbu vadītāju, kur bija jāpabeidz 34 dzīvokļu un 143 dzīvokļu dzīvojamo ēku būvniecība (arh.M.Ģelzis) L.Laicena ielas rajonā, ar ko arī veiksmīgi tiku galā 1976.gada martā. Šajā laikā tiku sācis vadīt arī bērnu dārza 280 vietām un skaitļošanas informācijas centra (arh.M.Ģelzis) celtniecību. Šajos 2.5 gados biju ieguvis organizatoriskā darba iemaņas, kā arī darba biedri vairs mani neuzskatīja par svešinieku. Ne velti mans studiju biedrs un tad darba kolēģis V.Reitāls 1974.gadā brīdināja, ka sākumā man neviens roku nesniegs, kamēr nepārlicināsies par manām spējām. Savā amata prasmē un man palīdzīgu roku sniedza iecirkņa priekšnieks Jānis Zāmelis, kurš 43.CP strādāja kopš tās pirmsākumiem 1953.gadā (Sedas un Zilākalna kūdras fabriku un pilsēciemū celtniecībā). Padomū neliedza arī galvenais inženieris Vilis Singaitis. Aizejot pensijā iecirkņa priekšniekam Jānim Zāmelim, man 1977.gadā martā tika uzticēta 1. iecirkņa vadība vecākā būvdarbu vadītāja amatā. Šis bija ļoti sarežģīts periods, jo izvērsās dzīvojamo ēku būvniecība 1.maijā ielas (tagad G.Apiņa ielas) rajonā, kur darbus vadīja Igors Trubiņš un jaunais meistars Kārlis Saars, tika dzīti pāļi divām 9-stāvu dzīvojamām mājām Gaujas ielā, izvērsās manis sākti darbi skaitļošanas informācijas centrā un bērnu dārzā, sākās Centra katlu mājas būvniecība, jo bez tās nebūtu iespējama 9-stāvu ēku nodošana ekspluatācijā. Šajos objektos darbus vadīja Pēteris Maložavijs, Nellija Pakalne.

Bez tam “pakļāvos aģitācijai” un 1976.gadā kļuva PSKP biedrs, kā arī 1977.gadā – Valmieras rajona padomes deputāts. Taču šis 1977.gads kļuva par “klupšanas akmeni” vairākiem celtniecības pārvaldes vadošajiem darbiniekiem. Šis “damokla zobens” bija Valmieras stikla šķiedras rūpnīcas aušanas ceha ar jaudu 17.0milj. tek.metri gadā un ar to saistīto inženierbūvju nodošanu ekspluatācijā. Lai gan

gada sākumā jau puslīdz bija saprotams, ka šie plāni nav reāli, jo tie bija daudz augstāki par 43.CP iepriekšējo gadu darba rezultātiem:

	1976.gads		1977.gads		1978.gads	
	Plāns tūkst. rubļos	Izpilde tūkst. rubļos	Plāns tūkst. rubļos	Izpilde tūkst. rubļos	Plāns tūkst. rubļos	Izpilde tūkst. rubļos
Kopējais darbu apjoms	6712	4616	9229	6970	6510	5137
t.sk. pašu spēkiem	2873	1781	3204	2317	2526	1837
Bet par galvenajām būvēm:						
Valmieras stiklas šķiedras rūpnīca	1800	942	3500	3103	890	1252
Valmieras gaļas kombināts	380	331	1510	928	1930	1065
Lauksaimniecības būves	609	247	666	436	247	109
Dzīvojamā platība m²	13126	16497	13934	-	15794	10217

Šeit es piedzīvoju praksi, kā augstākā priekšniecība “centās” izpildīt tā saucamo “plānu”, kas gan nebija saistīts ar reālajām iespējām, bet gan ar būvspeciālistu atbrīvošanu no darba un cerot, ka jaunie “zirgi” to vezumu pavilks.

Tā pirmais cieta Celtniecības pārvaldes galvenais inženieris Vilis Singaitis 1977.gada augustā, vīrs ar pietiekošu pieredzi celtniecībā, tai skaitā no 1966.gada vadīja celtniecības iecirkņus Lodes rūpnīcā, Valmieras piena kombinātā un pēdējā amatā bija kopš 1970.gada. Nākošais no darba 1977.gada septembrī tika atbrīvots stikla šķiedras celtniecības iecirkņa priekšnieks Kārlis Sedvalds – vīrs ar līnijtehniskā speciālista pieredzi kopš 1969.gada. Galvenā inženiera pienākumus sāka pildīt speciālists no Cēsīm – Nikolajs Teļeņikovs, bet galvenais Stikla šķiedras iecirkņa vadītājs bija no Daugavpils – Vladimirs Petrovskis, kura amats gan Cēsu celtniecības trestā bija pārvaldnieka vietnieks. Laikam gan N.Teļeņikovs kaut kādu iemeslu dēļ netika apstiprināts par 43.CP galveno inženieri, kā arī (kā man vēlāk kļuva zināms) Ojāra Puriņa (vēlākais Limbažu PMK galvenais inženieris) kandidatūra neizgāja cauri Valmieras rajona partijas komitejas filtram (jo viņa mātes brālis esot pirmskara

Valmierā bijis “policijas priekšnieks”). Tā nu mani pārvaldes priekšnieks Jānis Gredzens izsauca uz pārrunām un piedāvāja šo galvenā inženiera amatu. Es gan “spurojos” pretim un teicu, ka man ir pietiekoši daudz darbu savā iecirknī, taču priekšnieks teica – pat nomirstot visi darbi netiks pabeigti. Tā nu, no 1977.gada novembra sāku pildīt jaunus darba pienākumus, kur gan bija darba dalīšana: - manā pārraudzībā bija lauksaimniecības celtnes un dzīvojamās mājas, bet priekšnieks vairāk uzmanības pievērsa stikla šķiedras rūpnīcas būvei un sanitārās kautuves celtniecībai Valmieras gaļas kombinātā, kur arī bija koncentrēts galvenais strādājošo daudzums.

Protams, no šīs dienas skatu punkta un dzīves pieredzes, tas man bija kā lēciens circenim karstos pelnos. Par to jau pārliecinājos pēc nepilna mēneša, kad mani pie sevis izsauca viens no rajona partijas komitejas sekretāriem Jānis Leinišs un bija man jātaisnojas, kāpēc man nav strādnieku lauksaimniecības objektos. Kad teicu, ka kaut ko varoši ir viņam zināmā būvē stikla šķiedrā, tad b.Leinišs man iedeva baltu lapu un teica, lai uzrakstot, ka pārvaldes priekšnieks visus strādniekus noņēmis, bet tikmēr viņš aiziešot uzpīpēt. Kad pēc kāda laika partijas sekretārs atgriezās, es viņam tādu pašu baltu lapu atdevu atpakaļ...

VSS rūpnīcas austuves ceha celtniecības darbi gada nogalē vēl bija tālu no gatavības pakāpes, taču varēja notikt brīnums un ražotne pieņemta ekspluatācijā arī ar nepilnībām, jo arī pasūtītājam vēl nebija pilnībā piegādātas visas spolējamās un šķeterējamās mašīnas un elektroiekārtas un tad jau pret Maskavu būves nenodošanas gadījumā būtu 2 līdzvainīgie. Protams, uz jaunajām stellēm jau kādu metru auduma varēja izgatavot. Taču brīnums nenotika: gada pēdējās dienās jaunajā korpusā no pagaidu apsildes iekārtām, kas darbojās ar dīzeļdegvielu, izcēlās ugunsgrēks un ēkas rietumu daļa vairāku metru platumā visu sešu stāvu augstumā kļuva sarkana. Protams, tad jau vairs nevarēja būt runas par ceha pieņemšanu ekspluatācijā, jo nebija celtniecības gatavība.

Šī melaine bija par pamatu tam, ka 1978.gada februārā sākumā Celtniecības ministrijas kolēģijas sēdē tika “atrasts vainīgais” – celtniecības pārvaldes priekšnieks Jānis Gredzens un atbrīvots no amata, jo cenšoties paveikt neiespējamo VSS rūnīcā, netika nodoti ekspluatācijā arī dzīvokļi ar kopējo platību ~13000m², kā arī siltumnīcu komplekss 5000m² platībā Valmieras sovhozā. Vai tā varēja izrīkoties ar labu

organizatoru, kuram 14 gadu pieredze celtniecības vadīšanā dažādos amatos un tikai pirms nedaudz gadiem saņēmis PSRS Ministru padomes prēmiju par paveikto celtniecībā?

Rezultātā celtniecības pārvalde palika bez vadītāja, jo šie pienākumi tika uzticēti Cēsu celtniecības tresta pārvaldnieka vietniekam Vladimiram Petrovskim, kurš galvenokārt nodarbojās ar VSŠ rūpnīcas ceha būvniecības pabeigšanu, ko arī ar lielām grūtībām 1978.gada beigās izdevās izdarīt. Man ar savu nelielo pieredzi un bez J.Gredzena solītā atbalsta, klājās grūti, jo faktiski bija jāvada ap 400 darbinieku liels kolektīvs. Šajā gadā tika nodotas ekspluatācijā:

- 4 dzīvojamās mājas ar kop.platību 10 200m²
- 2 bērnodārzi ar 280 vietām katrs
- Valmieras gaļas kombināta sanitārā kautuve ar jaudu 5 tonnas produkcijas/maiņā

Taču VSŠ rūpnīcas 2 deviņstāvu mājas gada beigās neizdevās nodot ekspluatācijā, jo būvētā Centra katla māja vēl nevarēja nodrošināt ar nepieciešamo siltumu un gada beigās bija ļoti liels aukstums -35°C.

Šajā laikā Cēsu tresta pārvaldnieks Genadijs Dubickis bija "atradis" piemērotu kandidatūru pārvaldes priekšnieka amatam – Aleksandrs Malihins, kurš gan sākumā no 1978.gada jūnija līdz 1979.gada pavasarim pildīja ražošanas daļas priekšnieka pienākumus. Šajā pārmaiņu laikā no darba bija aizgājuši vairāki pieredzējuši darbu vadītāji un tika pieņemti citi no plašās dzimtenes.

Arī man no jaunā priekšnieka tika norādīta nepietiekoša pieredze, kā rezultātā 1979.gada oktobrī piedāvāts tehniskās daļas priekšnieka amats Cēsu celtniecības trestā, kurā pabiju līdz 1982.gada augustam, kad sāku pildīt Cēsu celtniecības tresta galvenā inženier^{VĪETNĪĒRA} pienākumus. Šajos gados galvenie darba pienākumi bija no pasūtītājiem saņemtās projektu tāmju dokumentācijas pārbaude, tās atkārtota izskatīšana projektēšanas institūtos. Otrs svarīgs uzdevums-materiālo resursu aprēķins nākošā gada būvēm un šo datu iesniegšana Celtniecības ministrijā, kā arī darbu apjomu saskaņošana ar specializētajām celtniecības organizācijām. Šajos gados tā

man bija nenovērtējama pieredze, kontaktējoties ar dažādiem speciālistiem, pasūtītājiem, projektu inženieriem. Profesionālo izaugsmi deva arī 5 nedēļu kvalifikācijas paaugstināšanas kursi Maskavas celtniecības institūtā pirms Olimpiskajām spēlēm 1980.gada pavasarī. Tur pārsteidza arī pasniedzēju brīvdomība ekonomiskajos jautājumos, par ko Latvijā varēja tikai sapņot.

Lielākie būvobjektu sagatavošanas darbi šajā laikā bija:

- Ķieģeļu un dakstiņu ražotnes Lodē un Tūjā
- Gaļas pārstrādes korpuss Valmieras Gaļas kombinātā
- Kamaniņu trase Siguldā, kā arī starta estakāde Daugavas stadionā.

Nekad savu padomu neliedza tresta galvenais inženieris Arnolds Eglītis un kura atbalstu es vienmēr jutu. Laikam jau labi manu darbošanos novērtēja arī tresta pārvaldnieks Jānis Herbsts, kurš 1984.gada maijā iesauca savā kabinetā, kurā atradās arī celtniecības ministra vietnieks Rodrigo Pelsis. Cik varēja just, tad R.Pelsis nebija sevišķi labā omā un saruna nebija gara – viņš man piedāvāja Valmieras 43.celtniecības pārvaldes priekšnieka amatu. Es biju manāmi pārsteigts un ministra vietnieks deva nedēļu apdomas laiku.

Šajos gados 43.CP nekādi diži panākumi nebija: amatos pabijuši 2 priekšnieki un 3 galvenie inženieri; tuvākajos gados bija paredzēta Valmieras gaļas kombināta kompleksa nodošana ekspluatācijā, VSS rūpnīcas ražotņu būvniecība un modernizācija, Zilākalna kūdras melases ražotnes nodošana ekspluatācijā. Un kā vēlāk noskaidrojās, tad “eļļu ugunī” bija ielējis toreizējais 43.CP priekšnieks Venjamins Titovs: R.Pelsis apsekojot celtniecības pārvaldē būvmateriālu krājumus, norādot uz lielu daudzumu ķieģeļu (tos izmantoja dūmeņu mūrēšanai) prasīja, kur tad tos liks un priekšnieka atbilde esot bijusi: likšot tranšejās virs elektrokabeļiem.....

Un tā 1984.gada 24.maijā sāku vadīt šo celtniecības organizāciju līdz pārmaiņu laikiem 1993.gadā, kad sākās cita saimnieciskā formācija. Atskatoties uz paveikto varētu pieminēt, ka ar galvenajiem 1984.gada uzdevumiem 43.CP tika galā:

- Tika pabeigta jau ar “sirmu bārdu apaugušā” pilsētas (celtniecība no 1974.gada, t.sk. no 1976.gada līdz 1980.gadam apsargāta zona, kurā strādāja

cietumā ieslodzītās personas) Bioloģisko attīrīšanas ierīču 1.kārtas (ar jaudu 5.5 tūkst.m³ notekūdeņu attīrīšanu diennaktī) būve. Šajā kompleksā ietilpa 18 gab. dažāda diametra un tilpuma rezervuāri, kā arī galvenā sūkņu stacija, garāža un katlu māja, gaisa pieplūdes stacija, kantora ēka ar laboratoriju. Jāsaka atklāti, ka iepriekš veikto darbu izpildījums varēja būt daudz labāks, jo gandrīz visu 1985.gadu mums bija jānovērš dažādi trūkumi, kas atklājās, veicot iekārtu regulēšanas darbus.

- Gada beigās tika pabeigta arī Valmieras stikla šķiedras rūpnīcas 117 dzīvokļu mājas (4780m²) Smiltenes ielā būvniecība (gan ar nelielu "avansu") un bērnu dārza 280 vietām Meža ielā būvniecība, kur darbu vadīja Harijs Joniškāns un Aivars Kaļiņins. Maija mēnesī bērnu dārza būve vēl izskatījās pa pusei pamesta, jo pamati bija samontēti tikai vienam korpusam.
- Tika izpildīta gada celtniecības programma Valmieras gaļas kombināta rekonstrukcijā.
- Tika uzbūvēti 52 dzīvokļi Valmieras pilsētai (3052m²), bet mūsu spēkos nebija pabeigt būves Zilajā kalnā.

1985.gada galvenie uzdevumi arī ar lielām pūlēm tika veikti:

- Kopš 1980.gada pavasara notika eksperimentālās kūdras melases ražošanas kompleksa būvniecība netālu no Zilākalna un šis produkts bija paredzēts izmantošanai lopu barošanai. Tehnoloģiju bija izstrādājusi Koksnes ķīmijas institūta un LLA speciālisti un "Rūpnīcprojekts" (PGI A.Zaičiks) izstrādāja individuālu projektu:
- Eksperimentālais melases ražošanas uzņēmums 6711 tonnas melases/gadā
- Noliktavu saimniecība kūdras uzlabošanai 8920 tonnas/gadā
- Attīrīšanas ierīces, kas bija paredzētas arī Zilākalna ciematam. /1400 m³/dn/
- "VITERMO" (Somija) katlu māja. 10.3 Gkal/st
- 1983.gadā jau ekspluatācijā tika pieņemti enerģētiskais komplekss, t.sk.:
 - siltumtīkli 6.2km
 - Ūdensvads 1.6km
 - Ūdens ieņemšanas vietas 1386m³/dn

Visus šos gadus būvniecību visai sekmīgi vadīja Konstantīns Kapočeņa, savu iespēju robežās. Tā kā galvenā celtnie bija eksperimentālā, tad tehnoloģiskās iekārtas arī bija kā eksperimenti un to izgatavošana bija piņķerīga un "Pasūtītājam" – agrotehniskajai apvienībai bija jāpierunā daudzas rūpnīcas (t.sk. militāri rūpnieciskā kompleksa) ne tikai PSRS, bet arī Vācijas Demokrātiskajā republikā. Bieži vien pat no speciāla metāla izgatavotie cauruļvadi neizturēja šī produkta sastāvdaļas. Taču septembra mēnesī būves tika pabeigtas un turpinājās tehnoloģisko procesu apgūšana.

Zinātnisko un tehnoloģisko eksperimentu veikšana ievilkās vairākus gadus, kas sadārdzināja arī kūdras melases izmaksas un beidzoties kolhozu "ērai", beidzās arī šīs ražotnes pastāvēšana, kurā bija ieguldīti vairāk kā 4.5mil.rubļu un perpesktīvā šeit bija paredzēta arī lopbarības rauga (no iegūtās melases) ražošana. Zilākalna ciematā 1982. un 1983.gados nākošās ražotnes darbiniekiem tika uzbūvētas 30 un 36 dzīvokļu ēkas

- tika uzbūvēti – pašu 43.CP un apakšuzņēmēju darbinieku vajadzībām 78 mazģimeņu dzīvokļi Stacijas ielā (kop.pl. 3160m²) meistara Harija Joniškāna vadībā
- 56 dzīvokļu ēka (2907m²) Ausekļa ielā 25 darbuš vadītāja Aivara Kaļiņina vadībā Valmieras piena kombinātam, lai gan faktiski lielākā daļa šo dzīvokļu tika piešķirta valmieriešiem, kuru individuālās dzīvojamās mājas atradās jaunceļamā Valmieras gaļas kombināta sanitārajā zonā 300m radiusā un bija jānojauc. To zinot, daudzi ēku īpašnieki pierakstīja šajās ēkās savus radniekus un paziņas, kā rezultātā arī viņi daudz ātrāk tika pie dzīvokļiem.
- Pabeigta kanalizācijas spiedvada (2xØ400mm caurules) l=1.4km no pilsētas uz jaunajām bioloģiskajām attīrīšanas ierīcēm izbūve. Šī būve bija jau jāpabeidz 1984.gadā, taču nepatikšanas radās, jo saskaņā ar "jaunās tehnikas" plāniem dzelzbetona caurules tika nomainītas uz asbocementa caurulēm un veicot to hidraulisko pārbaudi, daudzviet savienojuma mezgli neizturēja un šī procedūra bija jāveic daudzreiz atkārtoti;
- Tika izpildīta gada celtniecības programma Valmieras gaļas kombināta rekonstrukcijas jaunbūvēs.

1985.gada februarī palielinājās celtniecības pārvaldes darbinieku skaits par 70 darbiniekiem, jo tika pievienots speciālais apdares darbu iecirknis, kas ~ 10 gadus bija juridiska celtniecības organizācija Cēsu celtniecības tresta sastāvā.

Nākošais, 1986.gads bija nozīmīgs ar to, ka bija jānodod ekspluatācijā valstij nozīmīgas jaudas Valmieras gaļas kombināta un Valmieras stikla šķiedras rūpnīcā un par šo būvju celtniecības gaitu bija jāatskaitas Maskavai.

Lai pabeigtu Gaļas kombināta rekonstrukciju kopumā, kas ilga kopš 1974.gada nogales, tagad finiša taisnē bija:

1. Gaļas pārstrādes korpuss ar jaudu 130tonnas gaļas/maiņā un kura būvniecība bija sākusies 1983.gadā. Šī bija ļoti darbietilpīga būve, kas sastāvēja no :

- Rūpnieciskā dzelzbetona karkasa un pārseguma paneļiem
- Visas ārsienas un iekšsienas bija no plānajiem pilnajiem "Lodes" māla ķieģeļiem, kurus ražoja jaunajā "Tūjas" cehā. Pavisam šajā būvē tika iemūrēti 3500 m³ šo ķieģeļu. Visās sienās no telpu puses tika veikta bituma hidroizolācija un ar sietu armēts cementa javas apmetums, bet pēc tam sienas tika flīzētas visā telpu augstumā. Liela daļa grīdas tika flīzētas ar skābes izturīgām flīzēm, ko veica speacializēta organizācija. Logu ailes tika ^{izp}apsildītas ar stikla paketēm alumīnija rāmjos. Šajā korpusā tika montētās arī modernas tehnoloģiskas iekārtas un konveijeri, ko veica specializēta gaļas un piena rūpniecības ministrijas montāžas organizācija. Kopumā šis pārstrādes korpuss tajā laikā bija viens no 2 modernākajiem visā PSRS.

2. Tehnisko fabrikātu cehs, kur paredzēja ražot:

~~Lopbarības miltus-10 tonnas/maiņā~~

- Tehniskos taukus 1.5 tonnas/maiņā

3. Sadzīves korpuss ar galeriju uz gaļas pārstrādes korpusu, kurā bija paredzēts:

- Ēdnīca 250 vietas

- Darbinieku gērbtuves
- Administrācijas telpas
- Medicīniskā poliklīnika
- Sanitārās apstrādes telpas, t.sk. dezinfekcijas zona

4. Gaļas-tauku uztvērējs (diezgan sarežģīta inženierbūve)

Kopumā ar šiem darbiem tika galā darbu vadītājs Egils Jansons, Sergejs Zujevs (abi no šo būvju sākšanas) un meistars Harijs Joniškāns, kurš pieslēdzās 1985.gada otrajā pusē ^{u/x} vadīja inženierbūves – tauku uztvērēja būvniecību. Visus būvdarbus šajā būvēs koordinēja vecākais darbu vadītājs Viktors Volkovs. Par būves svarīgumu liecināja tas, ka pēdējā būvniecības gadā vismaz 2 reizes mēnesī būvobjektā notika augsta līmeņa sanāksmes ar Cēsu celtniecības tresta un Celtniecības ministrijas vadītāju piedalīšanos, kad notika tuvāko darbu plānošana, kā arī kritizēšana par iepriekšējo uzdevumu neizpildīšanu, kas dažreiz noritēja visai augstos torņos, un bieži vien ievilkās līdz pusnaktij un it sevišķi tad, kad šīs sanāksmes vadīja ministra vietnieks Rodrigo Pelsis vai ministra pirmais vietnieks Alberts Krols. Būves noslēguma stadijā šajās sanāksmēs piedalījās arī daudzi gaļas un piena rūpniecības ministrijas speciālisti ar ministra vietnieku Talivaldi Sautu priekšgalā. Ļoti saspringts darbs noslēguma stadijā bija arī ~~ši~~ projektēšanas institūta “Rūpniecprojekts” projekta galvenajam inženierim Miervaldim Dzirnīkam, jo bieži vien projektā bija “jāienes” izmaiņas un papildinājumi, kas bija radušies tehniskā progresa rezultātā. Par būves nopietnību liecināja arī tas, ka 1986.gada 26.jūnijā to apmeklēja Latvijas kompartijas pirmais sekretārs Boriss Pugo, kurš iepazinās ar tehnoloģisko līniju gatavību ražošanai. Tā kā šī būve bija Maskavas kontrolē, tad pāris reizes “uz pirmajām līnijām” atskanēja zvans no PSRS Celtniecības ministrijas un man bija jāstāsta par paveikto. Domāju jau, ka tā vairāk bija pārliecināšanās par to, vai informācija no Rīgas saskan ar faktisko stāvokli. Jāsaka, ka ļoti enerģiski šo būvi “Uzmanīja” ministra vietnieks Rodrigo Pelsis, kurš ļoti necieta melus un neobjektīvu taisnošanos, bet tajā pašā laikā par lietām, kuras bija nolemtas un apsolītas sanāksmēs, taču nepildījās no materiālu sagādes vai apkašuzņēmēju organizācijas puses, viņš pieprasīja, lai viņu telefoniski informēju kaut naktī.... Dažreiz gan man atbildēja viņa sieva, un kā zinātāji stāstīja, tad Rodrigo droši vien bija ievilkusies “zolītes” spēle...

Visu būvniecības dalībnieku tiešām pašaizliedzīgā darba rezultātā viss komplekss tika nodots ekspluatācijā 1986.gada 29.novembrī, nevis kā parasti ar sasteigtu darbu 29.decembrī, kā iepriekš ierasts.

Ar nožēlu jāmin, ka šis savā ziņā unikālais gaļas pārstrādes komplekss ar savām jaudām darbojās nedaudz vairāk kā 10 gadus. 1994.gadā Zemkopības ministrija A.Šķēles vadībā sāka šī kompleksa privatizāciju, kas "veiksmīgi" tika pabeigta ar bankrotu 1999.gadā. Pēc tam jau šajā ražotnē darbību atsāka SIA "Triāls", taču tas arī drīzumā aizgāja "skuju taku" un tā beidza pastāvēt ražojošs moderns uzņēmums, kurš 1988.gadā ražoja 27% no Valmieras rajona rūpniecības apjoma, nodarbinot ~ 8% no rūpniecībā strādājošiem.

Otrs svarīgs būvobjekts, kā jau minēju, attiecās uz Valmieras stikla šķiedras rūpnīcu, kur Andreja Butuļa vadībā kopš 1983.gada tika veikta esošo elektrokrāšņu paplašināšana, transformātoru apakšstaciju jaudu palielināšana, uzbūvēta aukstuma stacija tehnoloģisko procesu ūdens atdzesēšanai, kā arī uzbūvēta 3 stāvu ēka modernu eļļotāju sagatavošanai, kur bija arī platīna glabātuve tehnoloģiskiem procesiem. Cik atceros, ar šī objekta nodošanu ekspluatācijā iznāca neliela aizķeršanās, Valsts komisijas pārstāvim – Valmieras ^{2. a. div. 4} galvenajam sanitārajam ārstam (ļoti erudītam speciālistam) Vladimiram Bļednijam bija pretenzijas pret dažiem projekta risinājumiem, kas atteicas uz strādājošo veselību. No būvniecības viedokļa šīs izmaiņas praktiski varēja realizēt pāris nedēļu laikā, taču tā kā šī būve attiecās uz militāri-rūpniecisko kompleksu un projektēšanas institūts atradās Ļeņingradā, kur vispirms bija jāienes šīs izmaiņas projektā, darbi varēja aizkavēties. Un šeit sanitārais ārsts parādīja savu "apsviedību". Ticot pasūtītāja un celtnieka goda prātam, viņš apsoltīja, ka būve pieņemšanas akts tiks parakstīts, ja tuvākajā laikā Celtniecības ministrijas plānā tiks ieslēgts epidemioģiskās stacijas laboratorijas korpusa būvniecība. Tika noorganizēta ārsta tikšanās ar Celtniecības ministru, kā rezultātā šī svarīgā būve, ar jaudu 2900tonnas/gadā nepārtrauktā stikla šķiedras diega, tika pieņemta ekspluatācijā 26.decembrī, bet sanitārais ārsts tika 1989.gadā pie laboratorijas korpusa, kur būvdarbus vadīja Harijs Joniškāns. Šeit varētu piebilst, ka ārsts V.Bļednijs vienmēr bija saprotošs un pretimnākošs daudzām celtniecības problēmām. Šis laboratorijas korpusa gan savus sākotnējos uzdevumus pildīja ne vairāk kā 10 gadus, bet ēka joprojām tiek izmantota komerciālai darbībai.

Sākot ar 1987.gadu sākās "parādu atdošana" dzīvojamo māju un mācību iestāžu būvniecībai, kas bija iekrājies, ceļot rūpnieciskos objektus. Tā 1987.gadā tika nodoti ekspluatācijā:

- 108 dzīvokļu kooperatīva ēka Rubenes ielas rajonā (darbus vadīja Aivars Kaļiņins)
- 78 dzīvokļu mazģimeņu ēka Valmieras SŠR Gaides ielā (meistars Harijs Joniškāns)
- 78 dzīvokļu mazģimeņu ēka Jumaras ielā 195 (meistars Andris Puharts)
- Bērnu dārzs 280 vietām skaistā vietā Āžupītes krastā Rubenes ielā 38 (darbu vadītājs Aivars Kaļiņins)

Sakarā ar rūpniecisko jaudu pieaugumu, Valmierā bija radušās grūtības ar ūdens nodrošināšanu darba dienās un jau 1986.gadā sākās Kauguru ciema "Grīšļos" 2 dzelzbetona ūdens rezervuāru (pa 2000m³ katrs) būvniecība, lai uzkrātu ūdeni nakts stundās un radītu rezervi esošajam maģistrālajam ūdensvadam un šie darbi gada beigās tika veiksmīgi pabeigti darba vadītāja Egīla Jansona vadībā.

Arī 1988.gadā turpinājās šāda rakstura darbi un iedzīvotāji tika pie jauniem dzīvokļiem:

- 78 dzīvokļu mazģimeņu ēka Valmieras Gaļas kombinātam (darbu vadītājs Andrejs Butulis)
- 82 dzīvokļu ēka G.Apiņa ielas rajonā (darbu vadītājs Aivars Kaļiņins)
- 18 dzīvokļu ēka zivju audzētavas "Rūja" Rūjienā, kur darbi tika veikti darbu vadītāja Sergeja Zujeva vadībā

Interesanti darbi izvēršās Viesturu 3.vidusskolas piebūves būvniecībā, kas arī sākās 1987.gada pavasarī meistara Harija Joniškāna vadībā un kur bija 2 stāvi ar pagrabstāvu. Būvdarbu gaitā skolas direktors Ivars Briedis izteica domu, vai varētu uzbūvēt vēl trešo stāvu. Mēs abi ar šo ideju griezāmies pie projekta izstrādātājiem "Agroprojekta" Valmieras nodaļā un necerēti no projekta galvenā arhitekta Andra Skališa un Herberta Meņģeļa saņēmām atbildi, ka pie neliela pamatu pastiprinājuma, tas ir iespējams. Pēc tam tika saņemta "svētība" no rajona Izpildkomitejas

priekšsēdētāja Jāņa Dundura un arī atļauja no celtniecības ministra Nikolaja Kaftailova, kurš šajā laikā bija arī LRSR Augstākās padomes deputāts no Valmieras rajona. Un tā, paša gala nogalē piebūve, kurā 150 skolēnu apmācības vietā to varēja veikt 270 skolēni, tika pieņemta svinīgi ekspluatācijā. Šī diena man ir atmiņā ar brīdi, kad tika nests Latvijas sarkanbaltsarkanais karogs, ko bija darinājuši paši skolas skolēni.

Vēl šajā gadā tika uzbūvēta Valsts drošības komitejas ēka (VDK) ar platību 440m². Tās izmantošanas mūžs gan nebija ilgs un pašlaik tur atrodas Ceļu policija.

No inženierbūvēm galvenās šajā gadā bija:

- Valmieras gaļas kombināta uzbūvētie 2 metāla rezervuāri pa 1000m³ katrs, lai ražošanas procesiem būtu ūdens rezerve.
- Maģistrālie siltumtīkli no Valmieras gaļas kombināta rajona katlu mājas līdz Ugunsdzēsšanas iekārtu rūpnīcai L.Laicena ielā 1.6km garumā ar jaudu 35.7Gkal, lai nākotnē likvidētu katlu māju Rūpniecības ielā 25A un mazinātu atkarību no Valmieras SŠR katlu mājas.

Vēl šis gads nozīmīgs ar to, ka 43.celtniecības pārvaldes tiešā parziņā nonāca Cēsu celtniecības tresta namu pārvaldes iecirknis. Tas uzlika jaunas rūpes par 12 ēkām, kurās bija 715 dzīvokļi.

Zināms apmierinājums bija arī par to, ka šajos četros vadības gados bija uzlabojusies būvju nodošana ekspluatācijā, ražošanas plānu izpilde un rentabilitāte, kā arī augusi strādājošo darba alga:

	1986.gads		1987.gads		1988.gads	
	Plāns tūkst.rubļos	Izpilde tūkst.rubļos	Plāns tūkst.rubļos	Izpilde tūkst.rubļos	Plāns tūkst.rubļos	Izpilde tūkst.rubļos
Kopējais darbu apjoms	5209	4606	4393	3698	4327	4749
t.sk. pašu spēkiem	2234	2005	2350	2350	2535	2645
Izstrāde uz vienu strādājošo rubļos		5731		8217		9656
Strādājošo skaits cilv.		350		291		274

Vid.darba alga rubļos salīdzinoši:		194		218		270
Remonta celtniecības pārvalde		193		200		223
SCO		244		255		274

Bija uzlabojusies arī būvdarbu kvalitāte par ko liecina ne tikai atzīmes Valsts komisijas pieņemšanas aktos, bet arī piešķirtā Valmieras rajona padomes un parijas komitejas ceļojošā zīme par kvalitatīvāko darbu starp rūpniecības un celtniecības uzņēmumiem 1988.gada 4.ceturksnī. Tā kā laikam vēlāk šādi vērtējumi nenotika, tad šī zīme ir palikusi manā "īpašumā".

1989.gada galvenais uzdevums bija vidusskolas 1604 mācību vietām ar sporta zāli būvniecību Raiņa ielā. Šis pilna dzelzbetona karkasa projekts bija tapis projektēšanas institūtā "Pilsētprojekts" projekta galvenā inženiera A.Semjonova vadībā, būvdarbi sākti 1988.gada aprīlī vecākā darbu vadītāja Konstantīna Kapočeņas un būvdarbu vadītāja Aivara Kaļiņina vadībā.

Tika uzcelta arī 70 dzīvokļu ēka stikla šķiedras rūpnīcai G.Apiņa ielā.

1990.gads bija bija nozīmīgs ar to, ka darba vadītāja Egīla Jansona vadībā maija mēnesī pilnībā tika pabeigta pilsētas bioloģisko attīrīču 2.kārtas būvniecība ar jaudu 5500 m³/diennaktī un viss būvju komplekss (ieskaitot 1.kārtu 1984.gadā) sasniedza projektēto jaudu 11000m³/diennaktī. Šīs 2.kārtas celtniecība sākās 1988.gada sākumā saskaņā ar "Rūpniecprojekts" projekta galvenā inženiera A.Zaičika vadībā izstrādātu projektu, kur galvenās inženierbūves bija:

- Kontaktrezervuāri Ø6.0m ar caurplūdi 103 l/sek. - 2 gab.
- Otrreizējie nostādinātāji Ø6.0m - 4gab.
- Dzindrinātājrezervuāri Ø15.0m - 4gab.
- Ūdens rezervuārs 108m³ - 1gab.
- Dūņu blīvēšanas rezervuārs Ø6.0m ar tilpumu 686m³; ražību 224m³/stundā
- Dūņu lauki, kā arī attiecīgās inženierkomunikācijas.

Šie darbi tika veikti daudz kvalitatīvāk, kā iepriekš paveiktie 1.kārtas būvniecībā, par ko liecināja tas, ka nebija sevišķu problēmu, veicot rezervuāru hidraulisko pārbaudi. Protams, šiem labajiem rezultātiem daudz palīdzēja tas, ka monolītā dzelzbetona konusveida pamatnes izbūvei Celtniecības ministrija nodrošināja betona nepārtrauktu piegādi no Rīgas ar "Mikseriem", kas bija aprīkoti ar "Stetter" tipa betona sūkņiem. Laikmetīgas metodes tika pielietotas arī rezervuāru sienu dzelzbetona paneļu šuvju aizdarei un torkretēšanai.

2006.-2009.gados par ES kohēzijas fonda līdzekļiem notika šo būvju atjaunošanas darbi un jaunu tehnoloģisko procesu ieviešana, ko veica AS "SCO Centrs".

Pirmajā pusgadā tika pabeigti 80 dzīvokļu ēkas būdarbi L.Laicena ielā pašu celtnieku vajadzībām, daļēji finansiāli kooperējoties ar stikla šķiedras rūpnīcu, kuras darbiniekiem pienācās 1/3 dzīvokļu ēkā. Šī ēka ir vēl nozīmīgāka ar to, ka celtniecības gaitā gala sienā izveidojām Atmodas laikā populārā "Ausekliša" simbolu stāva augstumā, fasādē izveidojām individuālā risinājuma lodžiju nožogojumus, bet Valsts komisijas aktu par pieņemšanu ekspluatācijā apstiprināja vēlākais Valsts prezidents Andris Bērziņš, kurš tolaik bija Valmieras rajona padomes izpildkomitejas priekšsēdētājs.

Gada nogalē tika nodota ekspluatācijā viena no trim 42 dzīvokļu ēkām Valmieras piena kombinātam, kur darbus vadīja Egīls Jansons.

Valmieras pilsētai dzīvokļu būvniecība bija sākusies Rubenes ielas otrajā pusē un tika veidota J.Endzelīna iela ar atteicīgajām inženierkomunikācijām. 1990.gada nogalē Aivara Kaļiņina vadībā tika nodota ekspluatācijā 70dzīvokļu ēka, bet 1991.gadā 40 dzīvokļu ēka. Tika veikti arī sagatavošanas darbi 123 dzīvokļu ēkas būvniecībai, taču 6-12 metru garo pāļu lauks droši vien paliks nākošajām paaudzēm.

Šis gads vēl zīmīgs ar to, ka beidza pastāvēt piespiedu darbs, ko veica no cietuma priekšlaicīgi atbrīvotas personas un tika likvidēta tā saucamā "speckomendatūra", kura uzraudzīja šīs pāraudzināmās personas un darbojās vairāk kā 20 gadus. Runā, ka Valmieru daļēju uzcēluši "cietumnieki".....

Kapitālisma "ausmas" gados būvdarbi turpinājās pēc iepriekšējās inerces vēl dažus gadus. Nozīmīgākās būves šajā laikā bija:

- Valmieras piena kombināta katlu mājas rekonstrukcija un paplašināšana, palīgkorpusa un garāžu būvniecība, kā arī 2x42 dzīvokļu ēku būvniecība 1991-92.gados, kur būvdarbus vada Sergejs Zujevs un Egīls Jansons.
- 1991-1993 gados veikta Valmieras 4.vidusskolas darbmācības korpusa būvniecība meistar^aVladimira Koziņeca vadībā.
- 1992.gada nogalē tika pabeigti stikla šķiedras 25 dzīvokļu mājas Gaides ielā būvniecības meistara Harija Joniškāna vadībā.

Šajos gados notiek arī celtniecības organizāciju pārtapšana akciju sabiedrībās, SIA un kooperatīvos.

Arī Valmieras 43.celtniecības pārvalde sākumā bija kā Valmieras celtniecības uzņēmums AS "Vidzemes celtnieks" (bij. Cēsu celtniecības trests) sastāvā, bet ar 1993.gadu pārtapa par SIA "Valmieras celtnieks".

No 1991.gada pavasara notika J.Daliņa stadiona rekonstrukcija, kur faktiski vecajā veidolā palika tikai futbola laukuma zālājs un žogs. Rekonstrukcijai vajadzēja noslēgties ar lieliem svētkiem – Pasaules latviešu Trīszvaigžņu spēlēm 1993.gada jūnijā, kuras bija izlolojis liels sporta entuziasts, rajona izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks Kārlis Greiškālns. Stadiona tribīņu ar 1300 vietām, palīgtelpām un palīgceltnēm projekts tapa arhitekta Ludviga Saprovskā vadībā. Būvdarbus vadīja Konstantīns Kapočeņa un noslēguma fāzē arī Egīls Jansons. Lielākās sāpes radīja finanšu trūkums, kā rezultātā savlaicīgi netika piegādāti pat būvmateriāli. Tā kā šis pasākums bija nacionāla mēroga, tad K.Greiškālns pat maija sākumā stadionā noorganizēja Ivara Godmaņa vadības sēdi, tā laika "pelēkā kardināla" Jāņa Dinēviča vadībā. Kaut cik tā nauda tika "atrasta", taču pilnībā visi darbi netika pabeigti, tai skaitā arī vieglatlētikas manēžas apdares darbi "cokola" stāvā. Apdares darbos vieksmīgi izmantojām dāņu firmas "Skalflex" krāsas, kuras varēja klāt pat uz ne sevišķi sausām virsmām ...

Atsevišķs projekts bija skrejceļu un sporta spēļu laukumu iekārtošana, kur asfaltbetona pamatnes ierīkoja Rīgas firma "Union", bet skrejceļa sarkano segumu vācu firma AS "BALSAM" un šie darbi tika veikti pēc citiem līgumiem. Un tā Līgo svētku priekšvakarā notika spēļu atklāšanas ceremonija, kas bija ļoti pacilātā gaisotnē vairāk kā 2000 valmieriešu klātbūtnē, jo apkārt skrejceļam tika izvietotas pārnēsājamās tribīņu sēdvietas. Mazliet nervozu gan mani darīja brīdis, kad stadionā nolaidās liels helikopters un radīja tādas vēja brāzmas, ka "salīgojās" visa trosēs iekārtā tribīņu konstrukcija. Domāju, ka skatītāji tam nepievērsa lielu uzmanību, jo no lidaparāta izkāpa olimpiskais čempions Jānis Lūsis ar lāpu rokās, kas bija iedegta no mūžīgās uguns Brāļu kapos.

Celtniecības darbi stadionā atsākās 1995.gada pavasarī, kad Valmieras rajona pašvaldība daudz maz bija norēķinājusies par iepriekš paveikto un pāris mēnešu laikā bija jāveic vieglatlētikas manēžas (4 ceļiņi 60m gari) apdares darbi. Lai svinīgi atklātu pilnībā uzbūvētās sporta būves, nu jau rajona padomes priekšsēdētājs, Kārlis Greiškalns, uzaicināja valsts prezidentu Gunti Ulmani, piedaloties arī vieglatlētiem, kuri pārstāvēja četrus Latvijas novadus un Rīgu, un labāko sportisko rezultātu sasniedzēji tika apbalvoti ar "Prezidenta" kausiem. Šī tradīcija ar labāko Latvijas un citu zemju sportistu piedalīšanos, gan citā formātā, notiek joprojām, bet man par atmiņu ir fotogrāfija kopā ar Valsts prezidentu atklāšanas brīdī ar viņa autogrāfu.

1994.gada novembrī meistara Harija Joniškāna vadībā tika nodota ekspluatācijā 84 dzīvokļu ēka Stacijas ielā Valmieras Gaļas kombināta darbiniekiem. Šī ir pēdējā 5-stāvu dzīvojamā māja, kas uzbūvēta Valmierā.

Viena no manis vadītajām pēdējām būvēm Valmierā ir tirdzniecības un biroja ēka ~1500m² platībā Rīgas ielā 32. 1999.gadā ar būvniecības ideju pie manis griezās Valmieras tā laika uzņēmējs Viesturs Zaļaiskalns, kura plānos bija iegādāties Tukumā nepabeigtas skolas būvkonstrukcijas, tās demontēt un pielietot tirdzniecības ēkas būvniecībai. Tā kā mūsu rīcībā vēl bija aprīkojums, kas bija izmantots pirms 10 gadiem analogas skolas būvniecībā, tad uzņemos šos darbus un SIA "Bergsons un Brūnais" arhitekts Gatis Bergsons kopā ar konstruktoru Aivaru Brūno izstrādāja ēkas projektu, kuru realizējam gada laikā. Pirms nodošanas ekspluatācijā tika veikta būvkonstrukciju tehniskā apsekošana un pārbaude, ko veica eksperts būvinženieris

Valdis Kravinskis un deva pozitīvu vērtējumu mūsu darbam. Ir pagājuši vairāk kā 15 gadi, taču būvē grūti atrast kādu plaišņu.

Būvniecībā ir grūti iztikt bez dažādām nelaimēm un manā atmiņā ir vairākas. Tā 1979.gada notika samērā liels ugungrēks Valmieras gaļas kombināta saldētavā, kur bija veikti saldējamo kameru siltumizolācijas darbi ar polistirola plāksnēm (uguns slāpējošām), taču veicot tehnoloģisko iekārtu montāžas darbus, metināšanas darbu laikā notika aizdegšanās un nesavlaicīga rīkošanās noveda pie tā, ka vairāku simtu m² platībā izdega šī izolācija un dzēšanas darbu laikā nestspēju zaudēja jumta pārseguma paneļi virs šīm telpām.

Tika veikta šo pārseguma paneļu betonēšana, kur projektu operatīvi izstrādāja celtniecības tehnoloģiju tresta inženieris Andris Bražņevičs.

Arī gaļas pārstrādes korpusā 1986.gadā neilgi pirms nodošanas ekspluatācijā notika aizdegšanās, kur gan dūmu bija vairāk kā uguns. Vienā ēkas daļā arī bija izbūvētas nelielas saldējamās kameras, kur siltumizolācijas materiāls bija ietērpts metāla apšuvumā un šajā izolācijas slānī atradās arī viena ūdens novadīšanas caurule. Savienojot šo cauruli virs aukstumkameras griestiem, neuzmanīgi tika veikti metināšanas darbi un, dzirksteles iekrita sienas konstrukcijā un notika aizdegšanās. Tika izsaukti vietējie rajona ugunsdzēsēji, taču viņiem nebija attiecīgā aprīkojuma un tad pēc kāda laika ieradās papildspēki no Rīgas ar ļoti garām auto kāpnēm, skābekļa baloniem un gāzmaskām, kā arī mehāniskiem griezējinstrumentiem, ar ko demontēt metāla starpsienu apšuvumu, un ap pusnakti nelaime tika novērsta. Protams, saldējamās kameras bija jāatjauno, taču pārējā ēkas daļā bija jāveic tikai nelieli krāsošanas darbi. Secinājums tikai viens - veicot šādus darbus vienmēr ir jābūt gatavam novērst varbūtējo nelaimi.

Divi smagi nelaimes gadījumi ir bijuši arī ar darba un drošības noteikumu neievērošanu. Tā 1987.gada aprīlī, veicot būvdarbus dzīvojamā ēkā, tika izmantots masta pacelājs TP-16, ar ko drīkstēja pacelt tikai būvmateriālus. Skārdniekam, kuram bija jāveic darbi 5.stāvā, bija slinkums kāpt tik augstu un viņš palūdza šī pacelēja motoristu pacelt viņu ar plaformu. Diemžēl, ceturtā stāva līmenī atvienojās pacelēja trose, kas, kā liecināja vēlākā izmeklēšana, nebija kārtīgi nostiprināta, un platforma

kopā ar skārdnieku paātrinātā tempā atdūrās zemē un rezultātā cietušais guva smagas mugurkaula traumas. Otrs gadījums bija 2000.gada jūnijā, kad J.Daliņa stadionā, veicot jumīka darbus 4 metru augstumā, no sastatnēm nokrita darbinieks, kurš, kā vēlāk izrādījās, bija smagā dzēruma pakāpē. Diemžēl turpmākā dzīve abiem šiem cilvēkiem ir jāpavada invalīdu ratiņos, kas varēja arī nenotikt. Atskatoties uz paveikto Valmierā, varu teikt, ka ar dažādām līdzdalības pakāpēm esmu piedalījies:

- 27 dzīvojamo māju būvē ar vairāk kā 1800 dzīvokļiem
- 12 publisko ēku būvniecībā un dažādu rūpniecības objektu būvniecībā.

Bet sākot vadīt celtniecības organizāciju 1984.gadā, uzticīgi ilgus gadus savai profesijai bija būvju vadītāji Andrejs Butulis, Egils Jansons, Harijs Joniškāns (kuru gan vairāk varbūt pazīst kā šlāgergrupas "Kantoris 04"solistu), Aivars Kaļiņins, Konstantīns Kapočeņa, Sergejs Zujevs, kā arī apdares darbu meistare Ludmila Kurjanoviča. Protams, nevar nepieminēt arī manus tuvākos palīgus:

- galveno inženieri Juri Gaili 1985.-1997.
- priekšnieka vietnieku Arvīdu Einbergu 1984.-1991.

un viņu devumu gala rezultātu sasniegšanā.

Protams, lielus darba apjomus veica arī specializēto darbu veicēji rūpniecisko karkasu un tehnoloģisko iekārtu montāžā kā arī iekšējo un ārējo inženierkomunikāciju izbūvē.

No 2001.gada pievērsos būvuzraudzībai, kur esmu veicis vairāk kā 30 ēku būvuzraudzību (jaunbūves un rekonstrukcijas), no kurām interesantākās bija:

- AS "Valmieras stikla šķiedra" vienstadijas 2.kārtas ražošanas korpuss un tekstilapstrādes ražotne ar kop. platību 18506m²
- SIA "AGA" GAISA SADALES rūpnīca Valmierā ar jaudu 100 tonnas skābekļa, slāpekļa/diennaktī
- Veikals-noliktava "DEPO" ar kopējo platību 12200m²

Bet kopš 2011.gada veikta vairāk kā 20 dzīvojamo ēku renovācijas un energoefektivitātes paaugstināšanas darbu būvuzraudzība.

Te gan varētu piebilst, ka ēku fasāžu siltināšanas rezultātā tika noslēptas 60-to gadu silikāta ķieģeļu fasādes, kuras pēc 1968.gada nomainīja "Lodes" māla apdares ķieģeļi, kā arī 70-tajos gados sāktā lielpaneļu ēku būvniecība Gaujas ielā un Annas ielas rajonā.

2015.gada decembris

Jānis Cunskis

P.s.

43.Celtniecības pārvaldes priekšnieki:

Isaks Krols 1952-1959

Vasilijs Francevičs 1959-1964

Sergejs Paļonovs 1964-1965

Laimonis Zālamans 1966-1968

Nikolajs Pavlovičs 1968-1969

Jānis Gredzens 1969-1978

Aleksandrs Malihins 1979-1981

Venjamins Titovs 1981-1984

Jānis Cunskis 1984-1992